

RAMON M. NOGUÉS

Catedràtic emèrit de la Unitat d'Antropologia Biològica a la Facultat de Ciències i a la de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona

Duch era un autor prolífic. / *Fragmenta Editorial*

Lluís Duch, «in gratam memoriam»

Montserrat va florir intel·lectualment d'una forma vigorosa en el segle XX amb figures que ens han anat deixant al ritme inevitable del temps que passa. Ens acaba de deixar una d'aquestes brillants figures: Lluís Duch. Vaig tenir la satisfacció de poder-m'hi relacionar personalment i també en raó de la seva dedicació a l'antropologia cultural, molt propera a la biològica, que ha estat la meua dedicació. Era un home de doctíssima formació i mentalitat germànica: Tübingen no deixa indiferent! El seu tarannà, però, era senzill i proper. Era un savi que comentava profunditats hermenèutiques i lingüístiques amb un somriure esbossat i un relativitzador moviment d'espatlles que recordava la sàvia pagesia que ve de lluny i la veu venir de lluny. Duch no solament tenia formació sinó també conformació germànica i sovint no era fàcil entendre les seves reflexions. Ara penso que, en deixar-nos, ho ha deixat tot ben «emparaulat». La paraula, metàfora bàsica de tots els sistemes simbòlics que ell va analitzar, va ser el seu tema d'estudi i el

seu mitjà d'expressió.

Entre tots els sistemes simbòlics li interessà el religiós. Aquí és pertinent recordar que la seva tesi doctoral fou sobre Mircea Eliade, el gran i en alguns aspectes controvertit autor d'una de les més potents anàlisis de la simbologia religiosa. Duch era un pietós creient, en el sentit més profund i seriós que la paraula pietat pot tenir. Confessava amb profunda fe la seva convicció que tots els humans som germans i fills d'un mateix «Pare del cel», expressió simbòlica i denominació semítica del Misteri en què es mou la vida humana.

Ens diuen que l'editorial *Fragmenta* prepara una edició de la seva producció intel·lectual titulada *Sortida del laberint*. És significatiu. Duch va recórrer el laberint del viure des dels barris del monaquisme i l'Acadèmia, i el laberint del llenguatge des de l'anàlisi de la paraula i les gramàtiques de la comunicació. Ell ha sortit del laberint i ja es troba en la llibertat. És la gran afirmació de les més respectables mítiques de totes les cultures.

Confessava amb profunda fe la seva convicció que tots els humans som germans i fills d'un mateix «Pare del cel»